

executiu del PP de Catalunya, que em va escollir com a president. Tot això es va fer, òbviament, amb la complicitat del president nacional del partit, Mariano Rajoy. Jo em sento amb el suport la direcció del partit. Jo sóc fidel al partit amb independència de les persones que en puguin ocupar, en un moment determinat, la presidència o la secretaria general.

—**En aquell moment Alberto Fernández-Díaz us va donar suport. Què ha passat perquè ja no confie en vós?**

—Això ho haureu de preguntar a ell.

—**En aquell moment, Fernández Díaz va rebutjar la presidència i ara s'hi presenta. Heu partit peres?**

—Agafar la direcció d'un partit, quan l'ha deixada algú de la vàlua política i personal de Josep Piqué vuit mesos abans d'unes eleccions tan importants, no és una tasca fàcil. Encara menys si totes les enquestes apunten que el partit baixarà. Cadascú ha de decidir què ha de fer a cada moment. Quan em van demanar que em posés al capdavant, no vaig pensar en mi, sinó en el partit, tot i que podíem tenir una davallada.

—**I els resultats obtinguts van ser de 16.000 vots menys, però dos diputats més.**

—Ens hem quedat només a dos escons d'una força política molt important, que és CiU, que ha governat durant 23 anys a Catalunya, que és la primera força del Parlament. Ens hem quedat a només dos diputats d'aquesta força política. I hem doblat en vots i en escons ERC i Iniciativa junts. Per tant, tota aquesta cançó que el PP no té implantació a Catalunya, en aquestes eleccions s'ha desmuntat.

—**Malgrat això, el PSOE ha guanyat les eleccions gràcies a Catalunya...**

—Sí, és veritat...

—**...en una confrontació que es presentava totalment polaritzada: això és una derrota del PP català?**

—Restar vots a un partit que governa a l'estat, a la Generalitat, a les diputacions i als ajuntaments és molt complicat. I el fet és que tot el creixement del PSOE és a costa d'Esquerra i d'Iniciativa. Ha pres vots a formacions més radicals, més d'esquerres i més nacionalistes.

—**A Espanya, el PP ha jugat la carta d'atacar l'Estatut i la llengua. Això**

dóna vots a Espanya i us en pren a Catalunya?

—No ho sé, perquè nosaltres no fem la política d'acord amb càlculs electorals, sinó d'acord amb uns principis i uns valors. I els defensem a tot Espanya. No hem utilitzat la qüestió de la llengua per fer res estrany. La proposta de Rajoy era absolutament raonable: tan raonable que la llei de Política Lingüística i l'Estatut vigent reconeixen la possibilitat que els nens siguin escolaritzats en la llengua materna; si és el castellà, el castellà. Una altra cosa és que no s'apliqui.

Sobre l'Estatut: tothom veu que alguns punts en són clarament inconstitucionals. Fins i tot Duran i Lleida ha dit aquests dies que segurament hi haurà articles que seran declarats inconstitucionals. Anar contra un Estatut que considerem perjudicial per als catalans perquè és profundament intervencionista no és anar contra Catalunya.

—**Teniu relacions familiars amb València. No hi veieu conflicte lingüístic, al País Valencià?**

—No. Veig que a València no hi és. Tinc familiars i amics a Castelló, València i Alacant, i crec que no n'hi ha. Crec que un dels grans èxits del PP a la Comunitat Valenciana és no haver fet de la llengua un instrument al servei dels interessos dels polítics, com s'ha fet a Catalunya.

—**Us sembla normal que no es pugui veure TV3 a Alacant?**

—Jo veig TV3 a Alacant i a Castelló.

—**A Alacant no es veu des de fa mesos perquè el govern de Francisco Camps va clausurar un repetidor.**

—Crec que la meua família ho veu per cable. El que no trobo normal és que no es vegi Canal 9 a Barcelona.

—**Esteu d'acord amb l'estratègia del conseller Tresserras de promoure la reciprocitat amb Canal 9?**

—Absolutament. Estaria disposat que es veiés Canal 9 a Catalunya i TV3 a la Comunitat Valenciana. Però veig el govern català més preocupat perquè es vegi TV3 a València. I si ara s'han tancat els repetidors és per una sentència judicial fruit d'una decisió del ministre d'Indústria José Montilla que va donar a una televisió privada la freqüència per la qual emetia TV3 a la Comunitat Valenciana.

Alex Milian

Alberto Fernández Díaz (Barcelona, 1961), és president del grup municipal del PPC a l'Ajuntament de Barcelona. Ha estat president d'aquesta formació entre el 1996 i el 2002. Ara s'hi torna a presentar per superar el que creu una etapa de confrontació interna.

Vós ja heu estat president del PPC. Què hi aporteu, ara, de nou?

—La solvència dels objectius que sempre he fixat. En els sis anys del meu mandat, vam tenir bons resultats a les eleccions municipals, les catalanes i les generals. A les catalanes, no tan sols vam ser la tercera força política, sinó que, a més a més, vam obtenir un pes estratègic al Parlament que ens va permetre d'influir en la governabilitat de Catalunya. Sota la meua presidència, vam aconseguir el nombre més gran de regidors i de diputats al Congrés de la història del PPC. A sobre, vaig cedir la presidència, després de sis anys, amb un partit unit i cohesionat.

Ens hauríem de demanar què ha passat al PPC, si vam fer pinya ara fa nou mesos al voltant de Daniel Sirera, perquè ara hi hagi un congrés de confrontació, amb tres candidatures. Per tant, jo el que puc aportar és la solvència i la integració, portes endins.

Després també hem de defensar un missatge més obert. A part de defensar a Catalunya qüestions relacionades amb la política lingüística, o el nostre compromís català amb Espanya, també hem d'introduir un discurs social i amb valors, per derrotar el partit socialista i per ampliar el nostre suport social entre aquells sectors de CiU que no comparteixen la deriva nacionalista de la federació.

“No aconseguirem gens d'arrelament dient que Montilla és un nacionalista”

—I què ha passat en aquests nou mesos al PPC perquè ara hi hagi aquest congrés de confrontació, com diu?

—Això ho hauran d'analitzar els compromissaris. Són els qui en donaran la resposta. Jo només plantejo la pregunta.

—La resposta és la vostra candidatura?

—La resposta està en els compromissaris.

—Amb qui es disputa l'electorat el PPC?

—El creixement del PPC no pot ser unidireccional, ha de ser amb un doble front, el de CiU i el del Partit Socialista. Davant una CiU que cada vegada aposta més per una radicalització del discurs sobiranista i que vol ser una ERC, el PP, sense ser una CiU, ha d'oferir un discurs a la gent que no comparteix aquest viratge de CiU marcadament

ideològic, basat en valors com la defensa de les classes mitjanes, del paper clau de la iniciativa privada, com a motor del poder social, etc.

Amb el PSC, més enllà de les qüestions lingüístiques, hem de mostrar-nos com a alternativa, amb un discurs marcadament social. Hem de fer un discurs nítidament ciutadà i introduir amb normalitat qüestions que preocupen veritablement la població, com la seguretat o la immigració. Hem de defensar les nostres idees amb tota naturalitat, amb el convenciment que per defensar les nostres tesis no ens cal recórrer a l'insult ni a la desqualificació. Per exemple, no aconseguirem gens d'arrelament al territori dient que Montilla és un nacionalista. Als votants del cinturó de Barcelona, els podem dir moltes coses de Montilla, però aquesta, precisament, no se la creu ningú. Per això deia d'eixamplar el discurs del PP per guanyar els socialistes.

—Els darrers mesos, el PPC ha centrat el discurs en aspectes com el bilingüisme o les polítiques lingüístiques. És l'efecte Ciutadans?

—Crec que al Partit Popular no ens ha d'obsessionar una formació com Ciutadanos, que s'ha demostrat en aquestes darreres eleccions generals que és un partit que juga per al descens en la lliga política. Nosaltres hem de jugar per a la Champions. És a dir, la nostra disputa ha de ser amb PSC i CiU.

—És compatible aquest discurs que proposeu, amb més contingut ideològic i social, amb el del PP espanyol, molt més identitari?

—És compatible si el fem amb força. El que el pot fer incompatible és la feblesa del discurs del PPC.

—El debat sobre el lideratge de Rajoy afecta la situació del PPC?

—No. Malgrat que algun candidat ha dit que tenia el suport de Rajoy i l'endemà deia que estava encantat amb la neutralitat del president del partit, crec que el futur del PPC el decidiran els militants catalans.

—La decisió que prengui Madrid no farà decantar les coses cap a una candidatura o una altra?

—Jo vaig prendre la decisió en clau catalana. I el futur del PPC el decidiran els populars catalans. A partir d'aquí, jo he de creure en la neutralitat de Mariano Rajoy. No vull entrar en la contradicció de dir que tinc el seu suport i, després, haver-me d'alegrar per la seva neutralitat. El que val és tenir un projecte i un equip darrere. I el senyor Rajoy donarà suport al president del PPC que escollim aquí.

—Això és una novetat respecte a èpoques passades? Ho dic perquè sovint la direcció del PPC ha estat triada a la seu del carrer Génova, no?

—La fortalesa de les candidatures presentades obliga a la neutralitat.

—Com actuarà el PPC, si el torneu a dirigir, amb qüestions com ara la sentència del TC sobre l'Estatut, la negociació del finançament, etc.?

—Esperucol sobre una sentència que encara no s'ha emès, i més si es refereix al TC i sobre l'Estatut, em sembla una frivolidat i una irresponsabilitat. Hem de deixar que el TC pugui deliberar sense pressions ni precipitacions, i després acatar la sentència, sigui quina

sigui, com no pot ser altrament. El que no pot ser és expressar la voluntat d'acceptació o no d'una sentència de l'alt tribunal segons quina sigui. Això va contra qualsevol principi democràtic.

Un cop s'emeti la sentència, sigui quina sigui, l'hauem d'acatar. I n'hauem de fer una interpretació política, que permeti de restituir situacions prèvies a l'inici d'aquest debat de l'Estatut, que ha suscitat unes controvèrsies absolutament innecessàries, que ens han distret dels debats importants. Per exemple, ara tenim sobre la taula el debat del finançament. El darrer model de finançament es va aprovar quan el PP governava a Espanya, l'any 2001. I per aprovar-lo no vam necessitar cap Estatut, ni obrir controvèrsies entre territoris i formacions polítiques. Molts dels objectius que persegueix l'Estatut s'haurien pogut aconseguir amb acords polítics i de govern, sense obrir les esquerdes que es van obrir, excepte algunes qüestions de caràcter nacionalista que són inacceptables, com interferències en la llibertat de les persones, o interferències amb l'estat, que van motivar la nostra posició contrària al text. També vull dir que se'ns ha intentat presentar, per la nostra actitud del no a l'Estatut, com a anticatalans... Ni el PP era menys català que ningú per defensar-lo, ni Esquerra era més catalana que ningú per mantenir aquell vot.

—Com valoreu l'aproximació dels consellers d'Economia de la Generalitat Valenciana i la de Catalunya, Camps i Castells, en matèria de defensa d'un model de finançament?

—No em sorprèn. Quan el PP va governar Espanya va aprovar dos nous models de finançament, tots dos per unanimitat. I vull recordar que, tot i que governàrem amb majoria absoluta, vam comptar amb el suport de les comunitats autònomes governades pel Partit Socialista. Alguns pretenen situar el debat del finançament en termes d'afinitats polítiques, però el que cal és mirar allò que més convé a cada comunitat. Per tant, lògicament, tots els catalans, sense excepció, volem un finançament més bo per a Catalunya. I a partir d'aquí l'hem de plantejar sense trencar els principis constitucionals.

Enric Rimbau

“Hem de presentar propostes més enllà de la qüestió de la llengua”

Montserrat Nebrera (Barcelona, 1961), catedràtica de dret constitucional, va entrar al PPC com a fitxatge estrella de Josep Piqué. El seu mentor ja no hi és, però ella ha decidit de presentar-se com a alternativa a l'actual direcció de la formació. L'heterodòxia és la seva targeta de presentació.

Teniu la sensació de ser una mica forastera en aquesta lluita?

—Sí. A Espanya tenim una cultura política democràtica molt curta. Sortint del franquisme, a la transició, es va dissenyar un sistema que protegia els partits, com era lògic. Però ara això se'ns pot girar en contra. I ara som en una situació d'una partitocràcia molt potent, que allunya la ciutadania de les decisions dels partits. No interessa a ningú allò que passa al Parlament, perquè actua com una corretja de transmissió monolítica del que decideixen els partits. I només en transcendeixen les picabaralles personals. Pràcticament no hi ha discurs ideològic. Es pot dir que no a una cosa importantíssima, pel fet que la proposi l'adversari, sigui oposició, sigui govern. Això no em sembla acceptable. S'ha de canviar.

Per tant, sí, des d'aquesta perspectiva, sí que sóc una mica *outsider*. Però em sento representativa d'una manera de pensar real, fora del món estRICTE de la política.

—I amb la vostra candidatura a presidir el PPC voleu treballar per aquest canvi?

—Hi ha qui em diu que també ho podria fer a través d'un altre partit, perquè moltes de les coses que dic són transversals. Però els partits reflecteixen

cosmovisions diferents. La del PP és la que més s'acobla a la que entenc que hauria de passar a Catalunya, amb el conjunt d'Espanya. A més és una estructura petita, a la qual falta molt per créixer, i la revolució que jo crec que cal hi és segurament més fàcil.

—Un partit petit a Catalunya, però dels grans a Espanya. És viable, doncs, aquest canvi des del PPC?

—Jo sóc de les que pensa que les revolucions comencen per un mateix. El primer canvi que un fa és el de les idees pròpies. Fa quinze anys no participava de l'ideari liberal. Creia que conceptes com els de justícia social i el de solidaritat, tal com s'explicaven des de l'esquerra, eren la gran panacea. Amb el temps he vist que la major part d'allò que ha generat l'esquerra —que no era imbuïda del principi de la llibertat, sinó del de control— no és el millor instrument. De mica en mica, vaig descobrir que solidaritat no és caritat, que donar no és sempre el millor, i que les polítiques socials han de tendir a no constrènyer la llibertat de les persones. Personalment prefereixo el concepte de *comunitat* al de *societat*. Crec en un tot organitzat, on totes les peces són importants, però on cadascú ha de saber el paper que ha de tenir.

Aquesta és la meua petita revolució. I,